

Konspekt szkółki niedzielnej

OSTATNIA NIEDZIELA PO EPIFANII

Główna myśl: Słowo Boże jest pochodnią

Tekst: 2 Piotr 1,16-19 – świadectwo Piotra i proroków
Dzieje Apostolskie 5,17-42 – Piotr i Jan ponownie przed Radą

Wiersz przewodni: 2 P 1,19b

„Wy dobrze czynicie, trzymając się go niby pochodni, świecącej w ciemnym miejscu”.

Cele:

Dziecko zna historię Piotra i Jana przed Radą Najwyższą.

Dziecko rozumie, że Boże Słowo jest pochodnią, która oświetla jego drogę.

Dziecko zostaje zachęcane, aby w codziennym życiu trzymać się Jezusa i Jego Słowa.

I. Wstęp

Wersja dla młodszych dzieci – Pochodnia

Pomoce: rysunek pochodni (załącznik na dole; pokolorować elementy pochodni: kij i płomień)

Przebieg: Osoba prowadząca szkółkę niedzielną rozpoczyna rozmowę kierowaną: *Czy wiecie co to jest? Do czego służy?* (prowadzący pokazuje pochodnię bez płomienia i dzieci próbują odgadnąć; jeżeli sprawi to trudności, to dla ułatwienia dokleja płomień) *To jest pochodnia. Kiedyś używano pochodni do oświetlenia domów. Dzisiaj raczej nie używamy już pochodni, bo mamy prąd. Pochodnię można jeszcze zobaczyć w muzeach. Może być też używana podczas zorganizowanego kuligu z pochodniami. Czy ktoś z was brał udział w takim kuligu?*

Podsumowanie: *Pochodnie dają światło. Oświetlają drogę, pozwalają nam zobaczyć co się znajduje wokół nas, tak żebyśmy mogli wybrać dobry kierunek. To tak, jakbyśmy wsiedli w nocy do samochodu i musieli gdzieś pojechać. Na przykład do domu. Co powinniśmy wtedy zrobić? Uruchomić silnik, no i oczywiście zapalić światło, które oświetli drogę. Bez niego trudno byłoby bezpiecznie dojechać do celu. To właśnie o takim świetle, które rozjaśnia nasze życie i wskazuje dokąd mamy jechać, dziś powiemy. Co to za światło? Zaraz się dowiemy kto trzymał to światło przed sobą jak pochodnię i podawał ją dalej... Posłuchajcie...*

2. Wersja dla starszych dzieci – Zgadnij „Co to jest?”

Pomoce: kartka papieru, mazak.

Informacja: *jeżeli nie czujemy się mocni w rysowaniu, wtedy można wcześniej na kartce delikatnie narysować pochodnię (wzór zamieszczony jest pod konspektem szkółki), którą później będziemy poprawiać.*

Przebieg: Prowadzący mówi: *Uwaga, zaraz coś narysuję, a waszym zadaniem będzie odgadnąć co to jest.* (Prowadzący na dużej kartce rysuje pochodnię. Zaczyna od kija pochodni, na końcu rysuje płomień. Dzieci próbują odgadnąć co to będzie.) *Dobrze odgadliście, została narysowana pochodnia. A czy wiecie do czego służyła?* (odpowiedzi dzieci) *Pochodnia służyła dawniej do oświetlania. Inna jej nazwa to łuczywo. Zbudowana była z kija, który na końcu obwiązany był włosami z lnu, które nasączono substancją smolistą, żeby pochodnia się paliła.* (można pokazać te elementy na narysowanej pochodni)
Pochodnie znane były od bardzo dawna. Wykorzystywane były do oświetlania mrocznych miejsc, na przykład lochów, zamków, piwnic. Trudno dziś spotkać w użyciu pochodnie, bo zostały zastąpione nowoczesnymi urządzeniami, które dają światło. Można je jednak zobaczyć w muzeach lub podczas kuligów.

Podsumowanie: Pochodnia dawała światło, rozświetlała mroki, pozwalała zorientować się gdzie jesteśmy, wybrać dobry kierunek. A my dzisiaj także powiemy o takim świetle. Co to za światło? Kto trzymał to światło jak pochodnię przed sobą i oświetlał swoją drogę? Wreszcie kto dzielił się tym światłem z innymi? Posłuchajcie.

II. Szkółka

Pomoce: pochodnia, Biblia, postacie z flanelografu (Piotr, Jan, anioł, arcykapłani).

Informacja dla prowadzącego: Ze starszymi dziećmi przeczytać 2 P 1,16-19. Następnie na podstawie przeczytanego fragmentu oraz wiadomości, które dzieci już mają, przypomnieć postaci Piotra i Jana.

- 1. Uczniowie Piotr i Jan** – Osoba prowadząca szkołkę niedzielną mówi: *Pochodnia to Słowo Boże (pokazujemy pochodnię i Biblię), a tymi osobami, które trzymały rozświetlającą pochodnię, byli Piotr i Jan, uczniowie Jezusa. Oni towarzyszyli swojemu Nauczycielowi – Jezusowi – we wszystkich ważnych wydarzeniach Jego życia. Byli z Nim, gdy uzdrawiał chorych. Może spróbujecie mi podpowiedzieć, gdzie jeszcze byli z Jezusem? Mogliście to usłyszeć w przeczytanym przed chwilą fragmencie. (dzieci odpowiadają) Poszli z Jezusem na górę Tabor, gdzie rozmawiał On z Mojżeszem i Eliaszem, i gdzie usłyszeli słowa samego Boga „Ten jest Syn mój umiłowany, którego sobie upodobałem.” Słuchali Jego słów. Oni widzieli na własne oczy wszystko co robił i co mówił Jezus. A gdy Pan Jezus wrócił do nieba, to uczniowie mieli dalej przekazywać to światło, które sami otrzymali. Tą pochodnię, którą jest Słowo Boże. Jak to robili? (propozycja dzieci) Opowiadając innym o tym, co widzieli, czego byli świadkami i co słyszeli. I to nie była żadna zmyślona historia czy wymyślona bajka, ale najprawdziwsza prawda. Prawda, którą sami widzieli, sami brali w niej udział.*
- 2. Pojmanie i uwolnienie** – *Jednak to, co Piotr i Jan mówili i robili nie wszystkim się podobało. Nie wszystkim podobało się, że uzdrawiali chorych. Niektórzy ludzie byli zazdrośni, że coraz więcej osób słucha Piotra i Jana, i coraz więcej osób zaczyna wierzyć w Jezusa. Tymi osobami byli arcykapłani. Dlatego kazali uczniów wtrącić do więzienia. Jednak w nocy stało się coś niespodziewanego! Anioł wyprowadził uczniów z więzienia i powiedział, że mają iść do świątyni i dalej opowiadać ludziom o Jezusie, który daje życie, który jest światłem. I tak się stało. Uczniowie wczesnym rankiem poszli do świątyni i mówili o Jezusie. Ale na tym nie koniec.*
- 3. Będę mówił chociaż mi zabraniecie** – *Następnego dnia ci sami arcykapłani, którzy kazali pojmać Piotra i Jana, zwołali Radę Najwyższą. Rada Najwyższa to cała starszyzna Izraela. Arcykapłani polecili też przyprowadzić więźniów. Słudzy wykonali polecenie. Poszli po więźniów. Gdy otworzono drzwi okazało się, że w środku nikogo nie ma. Nikt nic nie widział. Drzwi były dalej starannie zamknięte, a przed drzwiami stali strażnicy. Zastanawiano się co się stało i gdzie są więźniowie. Wtedy nadszedł ktoś z zewnątrz z wiadomością, że ci więźniowie, którzy są poszukiwani, znajdują się w świątyni i nauczają ludzi.*
- 4. Idą za światłem i niosą światło innym** – *Uczniów ponownie przyprowadzono przed arcykapłanów, którzy z wyrzutem powiedzieli „nakazaliśmy wam surowo, żebyście w tym imieniu (w imieniu Jezusa) nie nauczali.” Dz 5,28. A znowu to robicie. Wtedy Piotr złożył świadectwo swojego życia i powiedział odważnie do arcykapłanów: „Trzeba słuchać bardziej Boga niż ludzi.” Dz 5,29 Za te słowa arcykapłani chcieli zabić uczniów, lecz w ich obronie stanął faryzeusz imieniem Gamaliel, mówiąc: „Zaniechajcie tego pomysłu, bo jeżeli tę sprawę wymyślił człowiek, to prędzej czy później skończy się, upadnie, lecz jeżeli ta sprawa jest Bożą, to wtedy okaże się, że walczycie z Bogiem.” Arcykapłani usłuchali rady Gamaliela. Przyprowadzono więźniów i kazano ich wychłostać. Zabroniono im przemawiać w imieniu Jezusa i wypuszczono na wolność. A oni odeszli, ciesząc się, że mogli znosić te przykrości dla Jezusa. Wiecie co robili? Mimo zakazu, nadal codziennie głosili Dobrą Nowinę o Jezusie. Pochodnia, którą trzymali, nie zgasła.*

III. Zakończenie

Piotr i Jan uchwycili się Jezusa i Jego słów jak pochodni. Trzymali ją przed sobą i ona oświetlała ich drogę. I chociaż spotkały ich trudności, o których słyszeliśmy, nie puścili tego światła. Światło pozwoliło im wyjść z kłopotów. Ale to jeszcze nie wszystko. Piotr i Jan przekazywali to światło dalej. My też dzisiaj zostajemy zachęcani, do tego, by trzymać się Jezusa i Jego słów jak pochodni. To Światło będzie nam towarzyszyć, oświecać naszą drogę, nie tylko wtedy, gdy wszystko dobrze się układa, gdy jest prosto i łatwo. Będzie oświetlać naszą drogę, gdy trzeba iść w ciemnościach, gdy na tej drodze będą pojawiać się jakieś dziury, przeszkody – czyli trudności

i kłopoty. Czasem może zdarzyć się tak, że wpadniemy w te dziury, lecz dzięki Światłu Słowa Bożego zobaczymy wyjście z trudności. Uchwycimy się tej pochodni, tak jak zrobili to Piotr i Jan i nie wypuszczamy jej ze swoich rąk.

1. Wiersz biblijny

„Wy dobrze czynicie, trzymając się go niby pochodni, świecącej w ciemnym miejscu.”

2 P 1,19b

Pomoce: latarka, słowa wiersza zapisane na czterech narysowanych pochodniach.

Na pierwszej zapisać słowa: „Wy dobrze czynicie

Na drugiej: trzymając się go niby pochodni,

Na trzeciej: świecącej w ciemnym miejscu.”

Na czwartej: 2 Piotra 1,19b

Przebieg: Osoba prowadząca szkółkę niedzielną tłumaczy wiersz: *Dzisiejszy wiersz mówi, że dobrze robimy, gdy trzymamy się go jak pochodni, która oświetla ciemne miejsce. „Go”, czyli czego mamy się trzymać? Mamy trzymać się Słowa Bożego. Ono jest pochodnią, która rozświetla drogę, po której idziemy. To tak jak w piosence, która mówi: „Słowo Twoje jest pochodnią nogom moim...”* (można zaśpiewać pieśń pochodzącą z: „Śpiewnik ewangelicki”, wyd. Augustana, Bielsko-Biała 2002, nr 346 lub śpiewnika „Chwalmy Pana”, 2011, nr 50) *Trzymając się Słowa Bożego jak pochodni możemy iść pewnie, bo jej światło rozświetla ciemną drogę. Pokazuje dokąd idziemy i czy nie ma jakichś przeszkód. Sami przecież wiecie, że gdy jest ciemno, to trudno się poruszać i bardzo trudno bezpiecznie dojść do celu. A mając zapaloną latarkę (prowadzący zapala latarkę), możemy dojść bez problemu, oświetlając sobie drogę.*

Cztery pochodnie mocujemy do tablicy. Wszyscy głośno czytamy wiersz, następnie powtarzają go wyznaczone przez prowadzącego osoby. Na przykład prowadzący proponuje: *Wiersz powtarzają osoby, których imię zaczyna się na literę K* (można podać inną literę) *Teraz wiersz mówią osoby, które przyjechały do kościoła, na szkółkę samochodem.* (prowadzący podaje kolejne osoby, które będą powtarzać wiersz) Po kilku powtórzeniach wiersza, można odczepiać kolejne pochodnie.

2. Prace plastyczne

A. Pochodnia

wersja 1

Pomoce: ½ kartki papieru, drewniana szpatułka laryngologiczna, klej, kolorowa gładka bibuła (czerwona, pomarańczowa i żółta) lub kolorowe kartki w tych samych kolorach, nożyczki, kawałek rafii lub sznurka jutowego, wydrukowany poznany wiersz.

Przebieg: Na jeden koniec patyczka nawinąć kawałek sznurka lub rafii (powinno to wyglądać jak końcówka zapalniczki), następnie przykleić patyczek na kartkę. Z bibuły lub z kartki wyciąć płomień, który należy przykleić na kartce przy końcu patyczka (tak jak na podanym obrazku); przykleić też poznany wiersz.

wersja 2

Pomoce: dwie szpatułki laryngologiczne, kawałek jutowego sznurka, kolorowe kartki (czerwona, pomarańczowa i żółta), klej, nożyczki, pisak i wydrukowany poznany wiersz.

Przebieg: między dwa patyczki przykleić zrobiony z kolorowego papieru płomyk, a następnie patyczki skleić. Na końcu, w miejscu gdzie jest już przymocowany płomyk, nawinąć sznurek. Na patyczek lub płomyk przykleić poznany wiersz. Starsi mogą zapisać poznany wiersz.

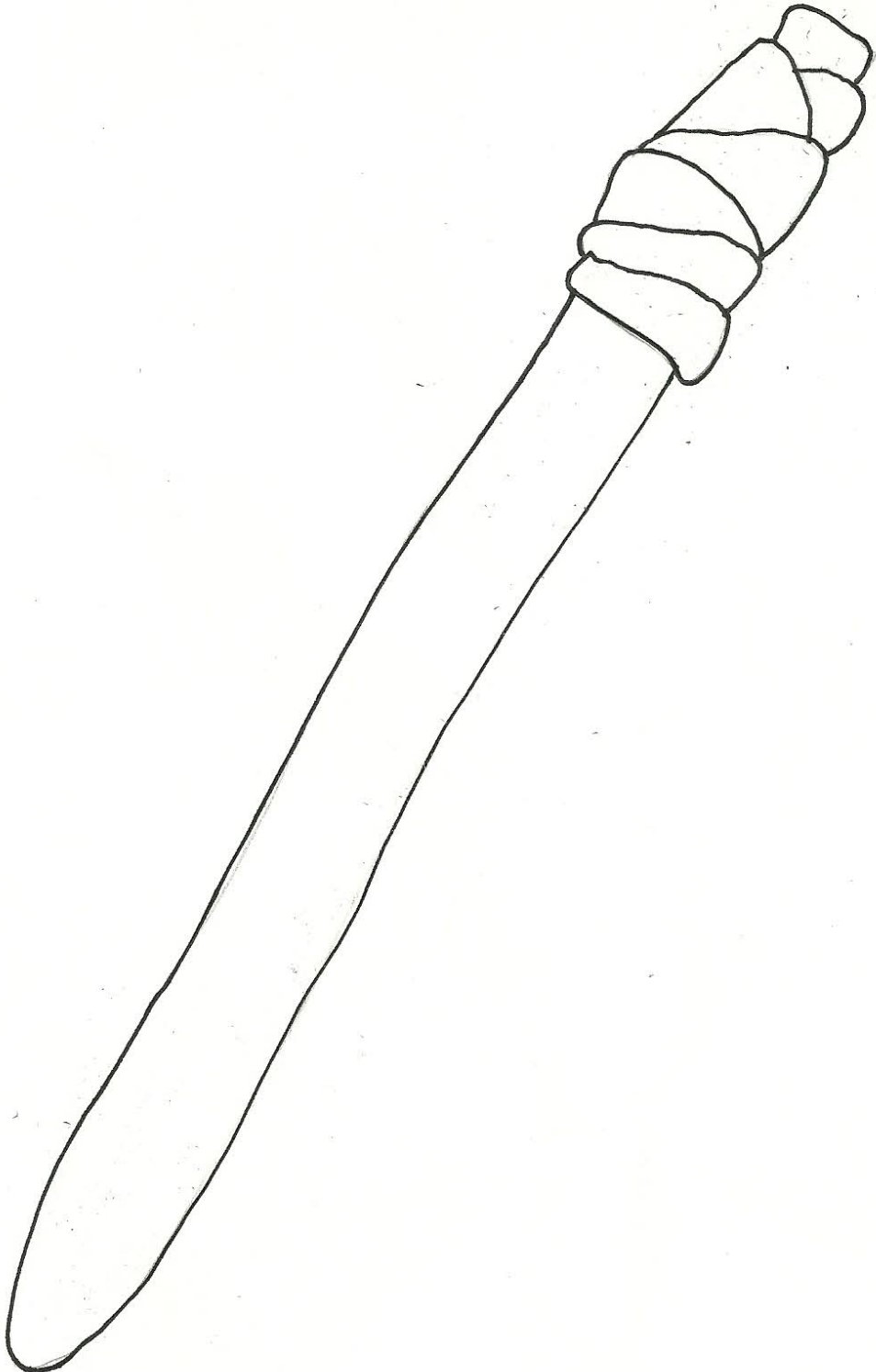
B. Słowo Boże jest światłem

(ilustracje zamieszczone za zgodą portalu św. Izydora www.isidorus.net)

Pomoce: załącznik „Słowo Boże jest światłem”, kredki

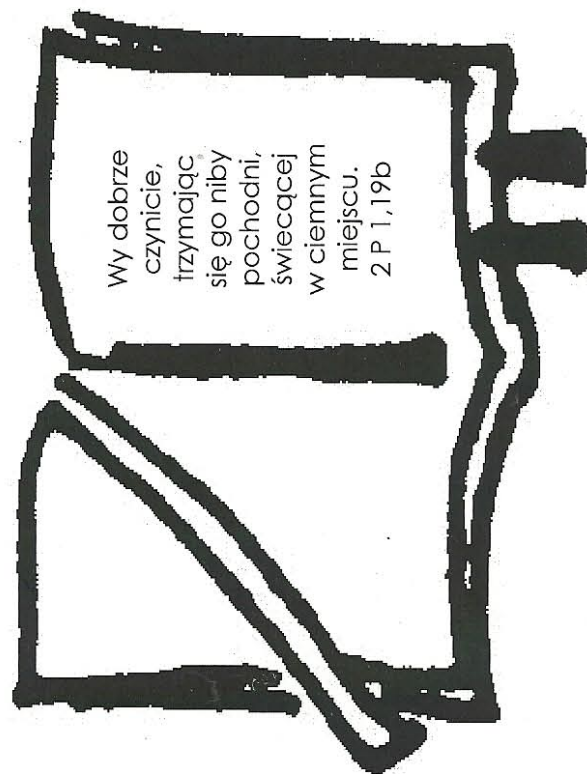
Przebieg: należy obrazek pokolorować.

poходnia

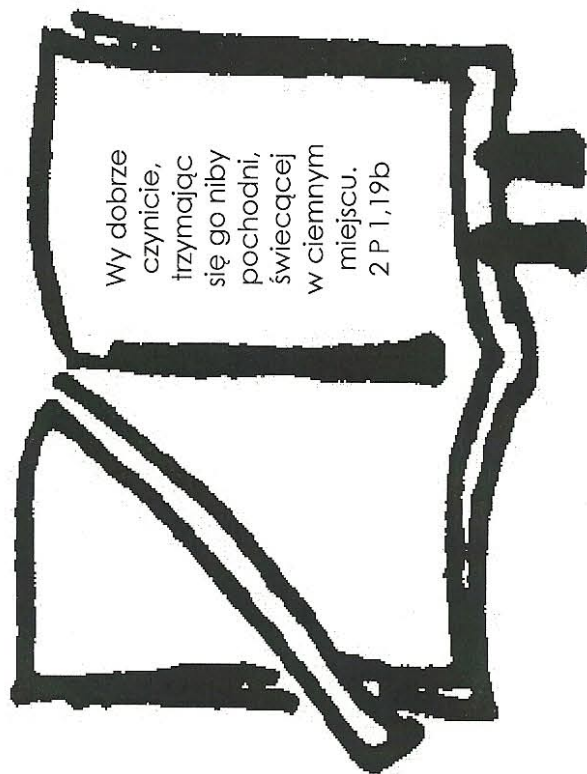

plomień pochodni

Wy dobrze
czyniecie,
trzymając
się go niby
pochodni,
świecącej
w ciemnym
miejscu.
2 P 1, 19b

Wy dobrze
czyniecie,
trzymając
się go niby
pochodni,
świecącej
w ciemnym
miejscu.
2 P 1, 19b